

KAPITOLA 4

Vešla zpátky do domu a ke svému úžasu zjistila, že si lvíče mezitím poradilo se svým prázdným bříškem. Všichni tři leželi stulení do jednoho chlupatého klubíčka pod stolem, lvíče hltavě sálo mléko vlčí mámy, choulilo se k ní, jako by byla jeho vlastní, a současně se tisklo i k vlčeti. Dívce ten pohled vehnal slzy do očí.

„Tak to vidíš, nakonec máš mládátka dvě,“ zašeptala mazlivě dědově vlčí přítelkyni.

Odebrala se do dědečkova pokoje, kde byly uloženy knihy o ochraně přírody a divokých zvířat. Ve složkách Alma našla i nejrůznější články a zprávy o cirkusech, potvrzující všechny její obavy o špatném zacházení, kterému tam jsou bezbranná zvířata vystavena. Není to náhodou, že jí lvíče spadlo přímo do náruče, je to znamení, že se o něj má postarat. Postará se o něj i o vlčici s mládětem, když se k ní přišli schovat. V zamyšlení se vrátila do obývacího pokoje.

„Hleďte, tak vy už jste kamarádi! To je skvělé!“ zvolala potěšeně, když spatřila vlče a lvíče, jak pobíhají kolem, honí se, žďuchají do sebe čumáčky a přitom zvědavě očichávají každý kousek dřevěné podlahy.

Po tomto úžasném zážitku už Alma na nic nečekala. Nechala své chráněnce v bezpečí domova a vypravila se za svým kmo-trem, aby mu oznámila, že se přece jen na ostrově zdrží a v dohledné době se do New Yorku vracet nebude...

Skočila do dědečkovy bárky, chopila se vesel a svižně se pustila napříč jezerem. Joe spokojeně pochru-poval na zahradě a jejího příchodu si vůbec nevšiml. Alma k němu potichouнку přistoupila, sklonila se těsně nad něj a hlasitě zvolala:

„Baf!“

Joe se vmžiku probudil a vyletěl jako čertík z krabičky. Alma se zvonivě rozesmála.

„Prin... Princezničko!“ zabreptal popleteně. „Jak rád tě zase vidím!“

Kmotřenka mu zvesela ohlásila, že nikam nejede a zůstane na ostrově.

„Tak to je skvělé! Mám opravdu radost!“ halekal Joe, zpřímá se zahleděl do dívčina rozzářeného obličeje a nepatrně přimhouřil své přívětivé oči.

„Vidím, že máš napilno – nebudu tě dál rušit,“ dobírala si ho Alma. „Brzy nashle!“

„Ano, uvidíme se brzy, princezno,“ přitakal Joe a pak se na dívku pátravě zadíval. „A co ta zvířátka?“

Alma se zarazila, jednu nohu v bárce, druhou ještě na pevné zemi.

„Zvířátka?“ zatvářila se jako udiveně. „Aha... jasně... myslíš tamta...“

„Už jsi to zařídila?“ nedal se odbýt Joe.

„Samozřejmě,“ zahlaholila přesvědčivě.

Sama sebe v duchu přesvědčovala, že je to vlastně pravda. Obě mláďata se skamarádila, a dokonce mají maminku, která se o ně láskyplně stará!

